

“พระเจ้าจะทรงให้ราชวงศ์แก่เจ้า (2 ซมอ. 7,11)

“พระยาห์เวห์ทรงพวยทุกคนที่กำลังจะล้มและทรง
พวยทุกคนที่ล้มให้ลุกขึ้นได้” (สดุดี 144,14)

■ พระเป็นเจ้าทรงเดินนำหน้าชาวอิสราเอล

การที่ชาวอิสราเอลตกเป็นทาสในประเทศอียิปต์เป็นสัญลักษณ์หมายถึงบาป ที่บอกว่า มนุษย์นั้นอ่อนแอและพลาดพลั้ง แต่ประวัติศาสตร์แห่งความรอดได้เน้นให้เห็นความห่วงใยของพระเจ้า ซึ่ง “นำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน” (อพย.13,21)

พระเจ้าทรงเข้ามาในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ แต่ชัยชนะของพระองค์เป็นชัยชนะที่ปราศจากการยกตนว่าดีเลิศ อันที่จริงคำว่า “ชัยชนะ” ในพระคัมภีร์มีความหมายถึงความรอดมากกว่าชัยชนะ ดังนั้นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับศึกสงคราม (เช่น กองทัพ, สงคราม, ชัยชนะ) จึงต้องนำมาใช้ให้สอดคล้องกับพันธกิจ ซึ่งเป็นเรื่องของเรามี “ชัยชนะ” ต่อพลังแห่งความชั่ว และนำ “ความรอด” มาให้ในที่สุด

■ พระเจ้าทรงยอมกลับกลายเป็นเหมือนผู้ที่อ่อนแอ

โดยการรับเอากายเป็นมนุษย์ พระเจ้าทรงเจริญชีวิตยากจนแม้ทรงมีฐานะทางสังคมที่มีเกียรติก็จริง แต่ด้อยที่สุด นาซาเร็ธ, เบธเลเฮม, อียิปต์, เขากัลลิลีโอ สถานที่เหล่านี้บอกกล่าวสภาพได้อย่างชัดเจน กษัตริย์พระเมสสิยาห์ของท่านประกาศกเศคาริยาห์ได้ช่วยประชากรให้รอดพ้นด้วยความรักและความสุภาพอ่อนน้อมตน “ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอทรงความยุติธรรม และความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงถูกลา” (ศคย 9,9)

พระเจ้าทรงเป็นผู้นำพิศวงอย่างยิ่งที่ไม่ทรงหวั่นพระองค์เลย แต่ทรงให้ความเอาใจใส่แก่มนุษย์เป็นพิเศษ ที่เป็นดังนั้นก็เพราะพระองค์ทรงเป็นความรัก พระองค์ตรัสว่า “จงเลียนแบบจากเรา” (มธ.11,29) พระองค์ได้แสดงให้เห็นว่าทรงเป็นความรักและยังคงแสดงต่อไปในหลายวิธีด้วยกัน เช่น ในการสร้างโลก การประทานชีวิต การไถ่โลกให้รอดโดยทางพระบุตร พระองค์ให้โอกาสเพื่อบรรลुความศักดิ์สิทธิ์ได้โดยทางพระจิตเจ้า พระองค์ทรง “เป็นมนุษย์ดุจเรา” (ฟป 2,7)

พันธกิจของพระองค์คือ “นำชาวดีมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้าให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย คั่นสายตาให้แก่คนตาบอดปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ” (ลก.4,18 เทียบ อสย.61,1-2,35, 5;58,6)

■ พระองค์ทรงคำนึงทุกคน

พระองค์แสดงความรักของพระองค์ให้ประจักษ์อยู่เสมอ พระองค์ทรงอยู่ใกล้ชิด ติดตามและคำนึงทุกคนที่ประสบกับความยากลำบากในชีวิต บทสดุดีที่ 145 บรรยายถึงความยิ่งใหญ่ ความรุ่งเรือง และฤทธิ์อำนาจ พร้อมกับความ

อ่อนโยนและความใจดีของพระองค์ ทรงเป็นเสมือนบิดาที่เต็มไปด้วยความเอาใจใส่ ทรงพิถีพิถันยิ่งกว่ามารดา พระเยซูเจ้าทรงแสดงความ

ใจดีนี้ออกมาและทรงเชื้อเชิญทุกคนว่า “ท่านทั้งหลายที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาพบเราเถิด เราจะให้ท่านได้พักผ่อน จงรับแอกของเราแบกไว้และมาเป็นศิษย์ของเรา เพราะเรามีใจสุภาพอ่อนโยนและถ่อมตน จิตใจของท่านจะได้รับการพักผ่อนเพราะว่าแอกของเราอ่อนนุ่มและภาระที่เราให้ท่านแบกก็น้อยเบา” (มธ.11,28-30)

Lack R. ได้เขียนไว้ในหนังสือ “พระเป็นเจ้าเป็นบทเพลงของข้าพเจ้า” กล่าวถึงบทสวดที่ 145 ว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระทัยดีแก่ทุกคน”(สดด.145,9) คำว่า “ทุกคน” ในที่นี้มีความหมายมากมายหลายอย่าง ในบทสวดนี้เราจะพบคำนี้เกือบทุกข้อและบางทีก็พบถึงสองครั้งในข้อเดียวกัน เช่น “พระยาห์เวห์เป็นพระเป็นเจ้าของทุกคน คนยุคหนึ่งประกาศพระราชกิจของพระองค์ให้คนอีกยุคหนึ่งรู้” (4) แก่ทุกคน (9) ทุกยุคทุกสมัย (13) ทรงคำจูนทุกคนที่กำลังจะล้ม (14) ทรงพยุ้งทุกคนที่ล้มให้ลุกขึ้นได้ (14) ทุกคนมองที่พระองค์ด้วยความหวัง (15) สิ่งมีชีวิตทั้งมวล (16) ทุกคนที่เรียกขานพระองค์ (18) ทุกคนที่แสวงหาพระองค์ด้วยใจจริง(18)ทุกคนที่รักพระองค์(20) คนธรรมทุกคน (20) สิ่งสร้างทั้งหลาย (21) ในบทสวดที่ 145 นี้ ไม่ได้พูดถึงเฉพาะประชากรอิสราเอลเท่านั้น เพราะมนุษย์ทุกคนอยู่ในความคิดของพระองค์”

Giuseppe Ungaretti ได้เขียนไว้ว่า “ไม่มีที่ใดในโลกนี้ที่เป็นบ้านถาวรได้ ข้าพเจ้ากำลังแสวงหาดินแดนที่ปราศจากมลทิน” ที่หลบภัยแท้จริงคือพระเจ้า ความรู้สึกผิดพลาดทำให้จิตใจหดหู่และทุกข์ระทม แต่เดี๋ยวนี้มนุษย์ได้รับการไถ่ให้รอดพ้นแล้ว สามารถรับพระเมตตาและความใจดีของพระเจ้า ซึ่งได้แก่แผนการณ์ที่จะให้มนุษย์เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ แต่ก่อน

มนุษย์ “เป็นผงคลีดิน” “และขี้เถ้า” แต่พระวาจาของพระเจ้าทำให้เขาเต็มเปี่ยมด้วยความกระตือรือร้นและความไว้วางใจ “อันที่จริงบทสวดที่145 เริ่มด้วยการอวยพร ดำเนินไปด้วยการอวยพรและจบด้วยการอวยพรนิรันดร์”(Ruperto di Deutz)

Meditatio (พระวาจามาถึงฉันวันนี้)

- แบบอย่างของพระเจ้าทำให้ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกถ่อมตนกับตนเอง ประวัติชีวิตส่วนตัวของข้าพเจ้ามีแต่ความคลอนแคลนและล้มลุกคลุกคลาน

- การมองประวัติอันเล็กน้อยของข้าพเจ้าภายใต้แสงแห่งประวัติศาสตร์อันยิ่งใหญ่แห่งความรอด ทำให้เกิดการตอบสนองอย่างจริงจัง บทสวดที่ 145 อยู่ในชุด “ของเพลงสวดในการเดินขึ้น” มองชีวิตเป็นการจาริกสู่พระเจ้าและเป็นคำภาวนาประจำวันเช้าและเย็น นักบุญออกัสติน กล่าวว่า “อย่าคิดว่าการสรรเสริญพระเจ้านั้นเพียงพอ ในเมื่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์นั้นไม่มีขอบเขต การสรรเสริญก็ต้องไม่มีขอบเขตด้วย” ในทุกสถานการณ์ตลอดวัน

- พระเจ้าพยุ้งทุกคน ทรงพยุ้งข้าพเจ้าด้วย บ่อยครั้งข้าพเจ้าเดินภายใต้แสงแดดที่ร้อนระอุ แต่พระองค์ก็เป็นร่มเงาปกป้องและช่วยเหลือข้าพเจ้าไว้ ไม่ว่าในยามสุขหรือยามทุกข์ ข้าพเจ้าต้องไว้วางใจพระเจ้าเสมอ ข้าพเจ้าอ่อนแอและหกล้มได้ แต่สำคัญอยู่ที่ว่าข้าพเจ้าต้องจ้องมองพระเยซูเจ้าและพระหัตถ์ของพระองค์ไว้เสมอ (15-16) “พระเจ้าทรงเป็นความรัก ความจริงข้อนี้ต้องเป็นความมั่นใจที่นำทางชีวิตของเราเสมอ แม้ในบางครั้งอาจเกิดความรู้สึกสงสัย เพราะภัยพิบัติธรรมชาติ ความรุนแรง ความ

ล้มเหลวและความทุกข์ซึ่งมากระทบเราอย่างรุนแรงก็ตาม” (Chiara Lubich)

Oratio (พระวาจาบันดาลให้ฉันสนทนากับพระองค์)

ขอโทษ นักบุญวงคริสตอสโตโม กล่าวว่า “ถ้าคนที่หกล้มไม่อยากลุกขึ้นก็ไม่ใช้ความผิดของผู้ที่ช่วยพยุงเขาให้ลุกขึ้น แต่เป็นความผิดของเขาเองที่ไม่ยอมลุก” “พระเจ้าผู้เดียวทรงเป็นผู้ยุติธรรม ความอับอายปกปิดหน้าของเรา เพราะเราได้ทำบาปไม่ได้ซื้อสัตย์ต่อพระองค์ **เราไม่ได้อ่อนน้อมต่อพระวาจาของพระองค์**” (Baruc 1,15-22)

ขอบพระคุณ Origene กล่าวว่า”บทสวดที่ 145 นี้เป็นบทสวดที่แห่งการขอบพระคุณที่ดีที่สุด” นักบุญเยโรม กล่าวว่า “เราต้องเทิดพระเกียรติถวายพระพร เกลิมฉลอง และยกย่องพระเจ้าซึ่งเป็นผู้ประทานชีวิต ลมหายใจและทุกสิ่งให้แก่มนุษย์ทุกคน” **ข้าพเจ้าถวายพระพรแต่พระนามของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์**

ขอพระพรของพระเจ้า “ความช่วยเหลือของข้าพเจ้ามาจากพระยาห์เวห์ผู้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดิน” (สดด.121,2) **ข้าแต่พระยาห์เวห์โปรดคุ้มครองข้าพเจ้าอยู่ใต้ร่มเงาของพระองค์**”(สดด.16,8,90,1)

Contemplatio (พระวาจาสำเร็จไป)

“Gianfranco Ravasi ได้อธิบายว่า “พื้นฐานของเพลงสวดที่นี้มีความมั่นใจอย่างลึกซึ้งว่าการพบปะ การสวมกอด ความเข้าใจ ระหว่างพระเจื่อกับมนุษย์นั้นมีความเป็นไปได้... สำหรับผู้แต่งบทสวดนี้ พระเจ้าทรงยอมให้เรา รักเรา และเข้าใจเรา” พระองค์พญูเราและช่วยเราให้ลุกขึ้น

แม่พระตรัสว่าพระเจ้า “ทอดพระเนตรผู้รับใช้ที่ต่ำต้อยของพระองค์” และ “ทรงคว่าผู้ทรงอำนาจจากบัลลังก์ และทรงยกย่องผู้ต่ำต้อยให้สูงขึ้น” พระนางมารีย์ทรงทำให้ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการสำนึกถึงความต่ำต้อยของพระนางและความเชื่อใน “กิจการอันยิ่งใหญ่ของพระองค์”

“พระองค์ผู้เดียวทรงเป็นหลักศิลาและทรงเป็นความรอดพ้นของข้าพเจ้าทรงเป็นที่มั่นป้องกันข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว (สดด.62,2-3)

Communicatio(พระวาจาทำให้ทุกคนกลับเป็นสานุศิษย์)

พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ในโอวาทครั้งแรกที่พูดกับประชาชน ในวันที่ 4 พฤษภาคม 2005 ได้กล่าวว่า “พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาเราด้วยความรักทุกเวลา ทรงคุ้มครองป้องกันเราให้พ้นจากจากภัยอันตรายทั้งปวง... เราอยากพูดถึงความไว้วางใจนี้ด้วยประจักษ์พยานฝ่ายจิตของชีวิตคริสตชนยุคต้น ๆ ในจดหมายที่ Barsanufio di Gaza ซึ่งเป็นผู้บำเพ็ญภาวนาที่มีชื่อเสียง และได้เสียชีวิตประมาณกลางศตวรรษที่ 5 เมื่อถูกสอบถามไม่ว่าจาก ฤาษี พระสงฆ์ และฆราวาสเกี่ยวกับความเฉลียวฉลาดของการวิจารณญาณของท่าน ท่านจะนำบทสวดนี้มาอ้าง “พระเจ้าจะทรงปกป้องคุ้มครองให้พ้นจากอันตรายทั้งปวง พระองค์จะทรงปกป้องคุ้มครองชีวิตของท่าน” Barsanufio ขอบบรเทาใจทุกคนที่พูดให้ท่านฟังถึงความเหนื่อยยาก การทดลอง อันตรายและโชคร้ายของตน ครั้งหนึ่งนักบวชรูปหนึ่งได้ขอร้องให้ท่านสวดภาวนาสำหรับตนและเพื่อน ท่านตอบเขาโดยอ้างเพลงสวดตอนนี้ว่า “ลูกที่รัก ข้าพเจ้าสวมกอดพวกท่านในพระองค์ และวิงวอนขอให้พระองค์ทรงปกป้องพวกท่านให้พ้นจากอันตรายทั้งปวง ขอพระองค์ทรง

ทรงประทานความอดทนเยี่ยงโยบแก่ท่าน ประทานมีพระพรเหมือนยอเซฟ มีความอ่อนโยนเยี่ยงโมเสส และความสามารถในการแบ่เบียงโยชูวาบุตรของนูน สามารถควบคุมสติปัญญาได้ดุจดังผู้วินิจฉัย สามารถปราบศัตรูได้ดุจดั่งกษัตริย์ดาวิดและซาโลมอน มีความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินดังเช่นที่ทรงประทานแก่ชาวอิสราเอล.....ประทานการอภัยบาปและการหายจากโลกดั่งที่ทรงประทานแก่คนง่อย ขอพระองค์ ประทานให้ท่านรอดจากอันตรายของคลื่นลมในทะเลเหมือนเปโตร และช่วยให้พ้นจากภัยอันตรายใด ๆ เช่นเปาโลและสาวกอื่น ๆ ขอพระองค์ทรงปกป้องท่านให้พ้นจาก

อันตรายใดๆ เยี่ยงบุตรที่แท้จริงของพระองค์ ขอพระองค์ทรงประทานสิ่งที่พวกท่านวอนขอในนามของพระองค์ เพื่อความดีของวิญญาณและร่างกายของพวกท่าน”

ผู้ที่มีความยินดีอย่างเปี่ยมล้นในจิตใจจะกลับกลายเป็นผู้บรรเทาใจที่ยอดเยี่ยม

วันหนึ่งผู้มีพระคุณท่านหนึ่งได้ไปเยี่ยมท่านนักบุญ Cottolengo เขากำลังทุกข์ใจมาก เพราะคืนนั้นภรรยาของเขาได้ถึงแก่กรรม เขาเล่าไปร้องไห้ไป ท่านนักบุญ Cottolengo ตั้งใจฟังอย่างตั้งใจและร่วมในความทุกข์นั้น ท่านพูดให้กำลังใจด้วยถ้อยคำที่เปี่ยมด้วยความเชื่อ ทันทีที่ท่านได้จับมือเขาและพูดว่า “ถ้าผมจำไม่ได้ เราสองคนไม่เคยเดินร่าด้วยกันเลย ใช่ไหม? เราไปเดินร่ากันดีกว่า มันจะทำให้เราดีขึ้น ไม่เชื่อลองดู” แล้วท่านนักบุญก็ดึงเขาออกไปเดินร่าด้วยกัน ดูเหมือนการกระทำเช่นนั้นเป็นการไม่แคร์ความทุกข์ของเขา เมื่อสุภาพบุรุษนั้นจากไปก็ได้พูดกับผู้ที่ได้เห็นเหตุการณ์นี้

ว่า “ไม่น่าเชื่อเลยว่าเมื่อข้าพเจ้าเข้าไปหาท่าน จิตใจนั้นเต็มด้วยความทุกข์อันใหญ่หลวง แต่เมื่อกลับออกมา จิตใจนั้นเต็มเปี่ยมด้วยความบรรเทา” นี่คือการวิธีการของนักบุญ..ถึงแม้จะไม่ใช่เป็นอย่างนั้นเสมอไปก็ตาม

ความทุกข์นั้นมากมาย “แต่เราไม่ต้องรับใช้พระองค์ด้วยอารมณ์ขุ่นมัว” อย่าให้จิตใจขาดความสงบราบคาบ นี่คือการศรัทธาของพยานเอื้ออาทร ซึ่งสำคัญไม่น้อยกว่าศรัทธาอื่นๆ

ความยินดีที่ดีและความดีที่น่ายินดีเป็นเครื่องหมายที่แน่ชัดว่ากิจการนั้น ๆ มาจากสวรรค์ (P.Paltro Giuseppe Cottolengo)